

[Johs. Christiansen.]

de to nævnte aviser, hvad er det så for løs tale, „Berlingske Tidende“ bringer til torvs, når den beskylder os for løftebrud? Bladet kan ikke have anden baggrund for denne påstand om et tidligere givet tilsagn end en udtalelse, som vor ordfører, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), fremsatte her i tinget ved anden behandling af Atlanpagtforlaget; men det ærede medlems udtalelse lød dengang som følger — jeg anmodet om lov til at citere nu og lidt senere —:

„Det er en selvfølge, at vi ikke gennem vor opposition vil svække landets stilling overfor udlandet., men når de beslutninger, den nye pagt vil drage efter sig, skal træffes, da vil vi i det enkelte tilfælde til ethvert tidspunkt sætte vor indflydelse ind på at mildne følgerne af de tunge forpligtelser, landet nu kommer ud i.“

Her er det sagt så tydeligt, hvilken linie vi agtede at følge, at det ikke skulle kunne berettige nogen avis til at skrive, som det her er blevet gjort. Vi søger at mildne følgerne af det, der foreslås i det foreliggende forslag, ganske som min gruppes formand dengang sagde vi ville. Men der foreligger intet — jeg gentager: der foreligger intet, der begrundet beskyldningerne mod os for at svække landets stilling overfor udlandet. Har vi måske bestridt flertallets ret til at føre Atlantpagtpolitik? Har vi nogetsteds sagt, at den af flertallet valgte udenrigspolitik var ulovlig efter landets forfatning? Eller har vi nogetsteds sagt, som der siges fra anden side her på rigsdagen, at Danmark ved at tiltræde A-pagten har forrådt landets interesser til en fremmed magt? Foreligger der overhovedet noget officielt udtryk for, at andre A-pagtlandes regeringer har besværet sig over den stilling, som det radikale venstre i Danmark har taget? Vi har kritiseret landets nye udenrigspolitik, og vi har vendt os mod visse af de konsekvenser, som den allerede har fået for landet, men tilsvarende kritiske indstillinger har også fundet udtryk i andre A-pagtlande, uden at der fra anden side er gjort ophævelser derover. Naturligvis, for hvis sådanne ophævelser blev gjort, ville den pågældende stat jo gøre sig skyldig i brud på al hævdvunden og naturlig parlamentarisk, demokratisk praksis.

Hvad „Aarhus Stiftstidende“ angår, udmærker angrebet i dette blad sig ved sin specielt giftige form. Angrebet kulminerer i det for mig fuldkommen ufattelige postulat, at vort parti nu lader sig viljeløst drive i armene på kommunisterne. Overfor denne

direkte beskyldning for, at det radikale venstre er gået i Sovjetsold, ønsker jeg uden begrænsning og uden forbehold at erklære, at jeg som demokratisk journalist skammer mig over, at en kollega og landsmand fremsætter angreb af denne art. Hvor er vort demokrati henne, hvis ytringsfriheden og den frie meningsdannelse, der er alt demokratis hovedhjørneste, skal søges nægtet et parti, fordi dette partis mening i en bestemt sag tilfældigvis og kun rent teknisk kan paralleliseres med kommunistiske synspunkter? Det afgørende må være, om den pågældende mening er udsprunget af interesse for det land, vi tilhører, med andre ord, om partiet fremsætter denne sin mening udfra den ærlige overbevisning, at det dermed tjener sit land og sit folk på redelig vis.

Det forekommer mig, at angreb af den sort, „Aarhus Stiftstidende“ her har gjort sig skyldig i, i meget betænkelig grad minder om forsøg på flertalstyranni for ikke at sige om en form for åndelig terror, som jeg ikke havde troet at skulle møde i Grundtvigs og Christen Bergs fædreland. Vi har som påvist i vor mindretalsbetænkning begrundet vort standpunkt til den foreliggende sag bl. a. med de alvorlige betænkeligheder, vi nærer ved påny at forsyne tyskerne med våben. Men hvis dette er at gå i Sovjets tjeneste, da er en så anerkendt amerikansk udenrigspolitisk kommentator som Walter Lippmann gået i samme tjeneste. Så sent som den 19. september 1950 advarede han i en artikel, optaget i en række amerikanske og europæiske demokratiske blade, på det mest indtrængende mod en tysk genoprustning. Det hed i denne artikel, at en sådan oprustning kun kunne tjene til at øge krigsfaren, og han motiverede denne sin opfattelse med, at man gjorde klogest i ikke at negligere den advarsel, som russerne just da havde udsendt om deres standpunkt til en sådan oprustning i Tyskland. Walter Lippmann skrev derefter ordret:

„Skulle den seneste tids udvikling føre til et nederlag for amerikansk politik, om ikke endda til den absolutte katastrofe af en total krig, da må det — for så vidt USA stadig kan lede begivenhedernes gang — bero på, om mine landsmænd omvurderer og reviderer Amerikas Tysklandspolitik. — Et oprustet Tyskland kan ikke øge Europas sikkerhed, men dets usikkerhed.“

Når sådanne synspunkter kan fremsættes i det demokratiske Amerika, må det også kunne være tilladt at fremsætte tilsvarende synspunkter i det demokratiske Danmark uden at udsættes for at blive beskyldt for sovjetkommunistisk lakajtjeneste. Demokra-